

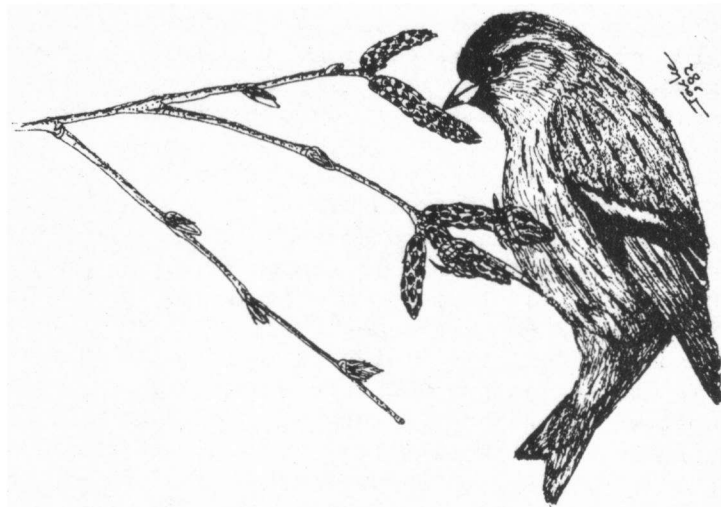
WAARNEMINGEN BIJ DE WINTERVOEDERING

=====

G. Heisse

Zoals zo vele jaren hebben we ook deze winter de vogels in onze tuin gevoerd, niet alleen om ze door de slechte tijd heen te helpen, maar ook omdat we zelf veel plezier beleven aan het doen en laten van onze gevederde vrienden. Neem bijvoorbeeld de Merel, altijd is er één bij die in de tuin ook in de winter als zijn territorium beschouwt en daarom zijn soortgenoten, die mee van het voedsel willen profiteren, zoveel mogelijk verdrijft. Afgelopen winter was dit een buitengewoon dominant en agressief vrouwtje, dat onmiddellijk in actie kwam als er andere lijsterachtigen in de buurt verschenen. Maar ook kleinere vogels, zoals Heggemus, Roodborst en Mussen joeg ze weg. Zelfs Spreeuwen viel ze aan, maar toen één met zijn scherpe priemsnavel van zich afpikte werd ze met dit soort wat voorzichtiger. De Zanglijster werd evenmin ontzien. Maar nu had ik aan de voertafel latjes getimmerd om zwart garen te spannen, dit tegen de Mussen. Die voeren we op de grond, maar daar zijn de lieverdjes natuurlijk niet tevreden mee en ze willen ook op de voertafel hun graantje meepikken. Doch de Zanglijster kon met gemak over of tussen de draadjes doorkomen en het merelwifje zag daar geen kans toe, zodat de Zanglijster, die we Spikkeltje noemden, op zijn gemak kon eten. Telkens als hij of zij door de Merel werd nagejaagd, vloog hij op de voertafel en kon dan de Merel uitlachen. Bij sneeuwval komen altijd Kramsvogels in de tuin en zo ook nu, maar ook daar nam het wifje geen genoegen mee. Nu zijn deze ook niet bepaald op hun snavel gevallen, dus dat werd vechten. Nu eens won de één, dan weer de ander, maar tenslotte mocht de Kramsvogel achter in de tuin zijn appels opeten, terwijl de Merel dichterbij huis bleef. Maar ook de Kram joeg weer achter zijn familie aan. In februari werd het merelvrouwtje schijnbaar verliefd op een mooie gitzwarte merelman en die mocht dan ook in de tuin blijven en het voedsel met haar delen. Maar nu werd ze veel minder agressief en nam de man haar taak over om concurrenten op een afstand te houden. Ze dacht zeker: "daar heb ik nu een man voor". Maar toen kreeg de Zanglijster het weer slechter, want de merelman kon wel op de plank komen. We hebben toen een stukje triplex als dak over de latjes gelegd en aan de kant, waar de Merel altijd invloog, een stukje plastic gespannen. Dit heeft even geholpen, maar niet lang. Maar nu was de Zanglijster zover, dat hij de Merel afpikte, zodra deze zich aan de rand van de tafel vastklemde, waarna hij zijn pogingen opgaf om de Zanglijster van de voertafel te verjagen. Het merkwaardige is, dat er wel merelmannen op de voertafel kwamen, als zij hun kans even schoon zagen, maar dat de wifjes het zelfs niet eens probeerden, hoewel er van beiden zeker drie in de tuin kwamen. Een ander verhaal is van de Sijsjes. Bij open weer komen deze niet in onze tuin, maar zodra als het vriest, komen zij aan ons vijvertje drinken, waar we altijd een gaatje openhouden. Maar aan het voer komen ze dan niet. Wel pikten ze eens scherp zand op dat op de tegels was gestrooid tegen de gladheid, waarschijnlijk voor de spijsvertering. Gewoonlijk foerageerden ze op elzen in de Elzenlaan, die vlak achter ons loopt. Ook staat er een grote berk in de tuin van onze achterburen. Het is altijd een leuk gezicht als er een groep van soms een 25 Sijsjes net als dansende muggen aan komt vliegen en ieder op zijn beurt komt drinken. Ze schijnen veel behoefte aan water te hebben, want ze komen dikwijls. Maar tegen het eind van de winter komen er toch altijd enkele op het voedsel af, misschien omdat het andere voedsel dan uitgeput raakt. Ze komen dan op de voertafel, waarop ze van alles kunnen vinden, maar hangen ook aan de pinda's en snoepen graag van het vet. In een cocosnotendop doen we zonnepitten en deze is dan meestal bezet door een Groenling of een Keep. Maar nu ging er ook een Sijsje op zitten. Een Groenling probeerde hem met opgezette vleugels en opengesperde

snavel te verjagen. Maar de Sijs zette eveneens zijn vleugels op en liet zich niet verdringen. Klein maar dapper. Tenslotte zaten ze samen te eten.



Mededeling.

Van de Stichting Samenwerkende Vogelwerkgroepen Noord-Holland (S.V.N) ontvingen wij een bericht over de verschijning van „de Graspieper“. Dit is een 3 maandelijks tijdschrift uitgegeven door voor genoemde stichting. In dit tijdschrift worden niet alleen de resultaten van onderzoek van de S.V.N. gepubliceerd maar ook die van de regionale vogelwerkgroepen en de individuele vogelaars in Noord-Holland. Het blad ziet er zeer verzorgd uit met prachtige foto-opnamen van vogelfotografen in Noord-Holland. Voor de jaargang 1982 zijn o.a. de volgende artikelen over de trek van Frater, Graspieper en enkele insektenetende nachttrekkers in de duinen bij Castricum, Smientenonderzoek in Noord-Holland, het gedrag van de Grutto (met foto's), roofvogels in de duinen, determinatie van Buizerd en Ruigpootbuizerd, en voorts verslag van het Kluten-en Bergeenden onderzoek gepland. Hoewel onze V.W.G. in verband met geografische ligging niet bij de stichting is aangesloten, kunnen we het tijdschrift aanbevelen. De abonnementsprijs bedraagt f17,50 t.a.v. S.V.N. Nieuwe weg 93, Wormer. gironummer 2229714. In de bibliotheek op de Godelindeschool ligt de jaargang 1981 ter inzage.